

ใช้รถยนต์ส่วนบุคคล นำแฟ้มงานกลับไปทำที่บ้าน ทำให้ต้องรับผิดชอบวินัย

บทนำ

วันนี้ผู้เขียนขอเสนอบทความที่เกี่ยวข้องกับการนำรถยนต์ส่วนบุคคลไปใช้ โดยผู้ขออนุญาตนำรถยนต์ส่วนบุคคลไปใช้อ้างว่าต้องนำงานกลับไปทำที่บ้านพักส่วนตัว เหตุผลดังกล่าวจะถือเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ที่สามารถใช้รถยนต์ส่วนบุคคลได้หรือไม่ ซึ่งบทความที่จะนำเสนอนี้ถือเป็นบทความที่น่าสนใจสำหรับผู้สนใจสามารถศึกษาได้จากบทความดังที่จะนำเสนอนี้ จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความนี้จะประโยชน์ต่อผู้อ่าน ไม่น่าก็น้อย

หลักการและเหตุผล

ทรัพย์สินของทางราชการ โดยเฉพาะรถยนต์ส่วนบุคคล มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานในหน้าที่และเพื่อประโยชน์ของทางราชการเท่านั้น เช่นเดียวกับเอกสารและแฟ้มงานของทางหน่วยงานที่เป็นเอกสารทางราชการ ซึ่งมีข้อมูลอันเป็นความลับและเป็นระบบฐานข้อมูลที่ต้องได้รับการรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด บุคลากรทุกคนจึงมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการดูแลรักษา ยึดถือปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการใช้รถยนต์ และของเอกสารทางราชการอย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันความเสียหายและรักษาผลประโยชน์สูงสุดของหน่วยงาน การที่เจ้าหน้าที่นำรถยนต์ส่วนบุคคลไปใช้เดินทางไปทำภารกิจส่วนตัวที่บ้าน และมีการนำแฟ้มงานอันเป็นเอกสารในหน้าที่ออกนอกสถานที่ตั้งของหน่วยงานโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาตามขั้นตอนที่ถูกต้อง การกระทำดังกล่าวถือเป็นการฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับอย่างชัดเจน ทั้งยังก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการสิ้นเปลืองงบประมาณโดยไม่จำเป็น ความเสี่ยงต่อการสูญหายหรือรั่วไหลของข้อมูลในแฟ้มงาน และอาจส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ ความน่าเชื่อถือ และประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทรัพย์สินขององค์กร

วัตถุประสงค์

เพื่อให้บุคลากรในองค์กรใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบุคคลทั่วไปที่สนใจเข้ามาศึกษาข้อมูลดังกล่าว

เนื้อเรื่องบทความ

“นาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบัน ได้อาศัยโอกาสที่ตนมีอำนาจอนุญาตสั่งใช้รถยนต์ส่วนบุคคลโดยมีพนักงานขับรถ ให้ขับรถเดินทางไปบ้านพักที่ต่างจังหวัด รวมทั้งได้อนุมัติให้เบิกจ่ายค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและค่าตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการให้กับพนักงานขับรถระหว่างเดินทางกลับจังหวัดกรุงเทพมหานคร รถยนต์ส่วนบุคคลได้เกิดอุบัติเหตุ เป็นเหตุให้พนักงานขับรถรถยนต์เสียชีวิต คณะกรรมการสอบสวน ฯ มีความเห็นว่านาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงควรลงโทษปลดออกจากราชการ แต่ อ.ก.พ. กระทรวงมีมติให้ลงโทษไล่นาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) ออกจากราชการ ปลัดกระทรวงจึงมีคำสั่งลงโทษไล่นาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) ออกจากราชการ นาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) ยื่นอุทธรณ์คำสั่ง แต่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมวินัยยกอุทธรณ์”

“นาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งของปลัดกระทรวง(ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ที่ลงโทษไล่นาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) ออกจากราชการ และเพิกถอนคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑)”

“ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า นาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบัน ซึ่งเป็นตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ที่ไม่มีสิทธิได้รับรองตำแหน่ง และเมื่อพิจารณารายงานการสอบสวน โดยนาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) อ้างว่าเหตุที่ต้องใช้รถยนต์ราชการ เนื่องจากต้องนำแฟ้มเอกสารราชการ

/ไปส่งการ...

ไปสั่งการที่บ้านพักซึ่งอยู่ที่ต่างจังหวัด การนำแฟ้มงานราชการไปสั่งการที่บ้านพักต่างจังหวัด แม้จะเป็นงานของทางราชการ แต่ก็มีใช้การปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ ซึ่งเป็นความสมัครใจของผู้ฟ้องคดีที่นำงานราชการไปดำเนินการต่อที่บ้านพักนอกเวลาราชการ การใช้รถยนต์ส่วนบุคคลเดินทางไปต่างจังหวัดทั้ง ๑๗ ครั้ง จึงไม่ได้เป็นการใช้รถยนต์ส่วนบุคคลเพื่อกิจการอันเป็นส่วนรวมของส่วนราชการตามข้อ ๑๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยรถราชการ พ.ศ. ๒๕๒๓ พฤติการณ์และการกระทำของนาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) จึงเป็นการอาศัยโอกาสที่ตนมีอำนาจอนุญาตสั่งใช้รถยนต์ส่วนบุคคลของสถาบันสั่งการหรืออนุญาตให้ใช้รถยนต์ส่วนบุคคลโดยมิใช่การเดินทางไปราชการหรือกิจการอันเป็นส่วนรวมของราชการ และผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติให้มีการเบิกจ่ายค่าน้ำมันเชื้อเพลิงและเงินตอบแทนการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการให้กับพนักงานขับรถ โดยไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปราชการหรือมีการขออนุมัติเดินทางไปราชการแต่อย่างใด จึงเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเอง กรณีจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบเพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑”

“ทั้งนี้ การลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจกตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้กำหนดให้ควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษ ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นการป้องปรามมิให้ข้าราชการกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงมิให้หน่วยงานใช้เหตุใดเหตุหนึ่งมาเป็นเหตุผลในการใช้ดุลพินิจเพื่อกำหนดระดับโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ อันจะมีผลทำให้ข้าราชการที่ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ยังคงได้รับบำเหน็จบำนาญ ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่นาย ก. (ผู้ฟ้องคดี) ออกจากราชการ และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง”

สรุป

“จากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ พ.๙๓/๒๕๖๘ ได้วางบรรทัดฐานเอาไว้ว่า จะต้องมีการคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาการให้เดินทางไปราชการ หรือมีหลักฐานการขออนุมัติเดินทางไปราชการ และจะต้องเป็นไปเพื่อกิจการอันเป็นส่วนรวมของส่วนราชการหรือเพื่อประโยชน์ของทางราชการเท่านั้น การนำแฟ้มงานราชการไปสั่งการที่บ้านพักนอกเวลาราชการ ไม่ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ จึงถือเป็นการใช้รถยนต์ส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ที่ไม่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ย่อมถือเป็นการใช้รถยนต์ส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตัว อันอาจถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง”

หมายเหตุ

- บทความนี้นำมาจากบทความเผยแพร่ใน ACT NEWS คอลัมน์ “ว่าไรต์ศาลปกครอง” เรื่อง วินัยร้ายแรง : นำแฟ้มงานไปทำที่บ้าน “ความสมัครใจส่วนตัว” ที่ไม่อาจอ้างสิทธิใช้รถยนต์ส่วนบุคคลได้ โดยลุงถูกต้อง

- อ้างอิงจาก คำพิพากษา ศาลปกครองสูงสุดที่ พ.๙๓/๒๕๖๘

จัดทำโดย ฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม

กองการเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดสุรินทร์

นายจิรวิทย์ รوبرัตน์

นิติกรปฏิบัติการ

